சக்ரவர்த்தினி

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-13 } தொகுதி-13 | August - 1917. ஆகஸ்ட்௴ 1917. | { No-1 பகுதி-1

18

சையொத் திருந்தா லையமிட் டுண்.

"உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே, உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்" என்று புறநானூறு கூறுவதைக் கவனித்து நோக்குமிடத்து, ஐயமிட்டுண்டல் ஒவ்வொருவர்க்கும் மிக அவசியமான செயலாமென்பது விளங்குவதால், நாம் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாதும் மறவாதும் ஐயமிட்டுண்டு வர முயற்சி செய்து வருதல் வேண்டும். தானங்களுள் அன்னதானமும் பிணிகளுள் பசிப்பிணியும் மேம்பாடுடையனவாக விருத்தலின், அன்னதானஞ் செய்தலும் பசிப்பிணியை யொழித்தலும் நம்மனோர்க்கு மிக முக்கியமான செயல்களாம்; இவற்றைச் செய்யா திருப்பவர் நல்லனவென்பவற்றுள் எதனையும் உண்மையாகச் செய்வது சொப்பனத்து மில்லையாம். பசித்தார் முகங்கண் டிரங்கி, அவர்க்கு அன்போ டன்னமளித்து வருவதற்கே நமக்குச் செல்வம் கிடைத்திருக்கின்றது; நமக்குக் கிடைத்த செல்வத்தைக் கொண்டு அன்னதானஞ்செய்து ஏழைகளது பசிப்பிணியை நீக்கி வருதல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, நாமுண்ணுமுன் ஐயமிட்டுண்டு வருபவர் புகழுடையவரா யிருப்பதன்றி இகழுடையவரா யிருப்பது ஒருவாற்றானு மில்லையாம்.

பசிப்பிணி மிக்கவிடத்து மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவு, தானம், தவம், உயர்ச்சி, முயற்சி, காமம் என்னும் பத்தும் பறந்துவிடுவனவாக விருத்தலின், பசிப்பிணியினும் மிக்கதோர் பிணியில்லையாம். மற்றைய பிணி (நோய்) கள் இப்பிணிபோன்று

தீமைசெய்வன வன்றாகலின், இப்பிணியைத் தீர்ப்பது நம்மனோர்க்கு மிக முக்கியமான செயலாம். நம்முடம்பு அன்னமயம் (அன்னத்தாலாயது) என்று கூறப்படுகின்றமையின், நாம் அன்னமில்லாது வருந்துவோர்க்கு அதனைத் தந்து வருதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்போமாயின், பசிப்பிணியால் வருந்துகின்றவர் தம் வருத்தத்தினின்றும் நீங்கி, தாம் செய்யவேண்டிய வேலைகளைச் செய்து, மற்றவர்க்கும் உபகாரஞ் செய்தற்குரியவராவர். பசியால் வருந்துகின்றவர்க்கு உணவு கொடுப்பவர் அவர்க்கு உயிர்கொடுப்பவராக விருத்தலின், நாம் உயிர்கொடுக்கும் வேலையாகிய அன்னதானத்தை மிகு கவனமாய்ச்செய்து வருதல் வேண்டும். உணவில்லாது வருந்துகின்றவர்க்கு அன்பாக அன்னமிட்டுவருதல் ஒவ்வோரூரிலும் கிரமமாக நடைபெற்று வருமாயின், ஏழைகள் வாயிலாகப் பிறர்க்குத் தீமையுண்டாவது பெரும்பான்மையு மில்லையாம். உணவில்லாது வருந்துகின்றவர் கல்வி கேள்வி முதலியவற்றை யுடையவராதல்கூடாதாகலின், அவர்க்கு முன்னர்ச்செய்தற்குரியது அன்னதானமே யாம். ஆத்திசூடியில் "ஐயமிட்டுண்" என்றருளிச் செய்த ஔவைப்பிராட்டியார் அதனோடு நில்லாது கொன்றைவேந்தனில் "சைபொத் திருந்தா லைய மிட்டுண் - (நீ) கைப்பொருளொத் திருந்தால் பிச்சையிட் டுண்பாயாக" என்றருளி யிருத்தலைக் கவனிப்போர்க்கு அன்னதானம் செய்வது தமக்கு வேண்டிய பொருளில்லாதவர்க்கு முடியாதென்பது நன்கு விளங்குவதாம். பிறரிடத்தொன்றை யிரந்து சீவியாது, பிறர்க்கொன்றை யீந்து சீவிப்பதே ஒவ்வொருவர்க்கும் சிறந்த வாழ்க்கையாம். இவ்வாழ்க்கையைப் பொருளில்லாதவர் பெறுவது முடியாமையின், அறநெறியிற்சென்று பொருளைத் தேடி நல்வாழ்க்கையைப் பெறுதல் நம்மனோர்க்கு மிக முக்கியமான காரியமாம். அன்னதானஞ் செய்யாதவன் பிறரால் பாவியென்று பழிக்கப்படுபவனாக விருத்தலின், அவனது வாழ்க்கை எவ்வாற்றானும் நல்வாழ்க்கை யாவதில்லையாம். ஐயமிட்டுண்ணும் பழக்கமுடையவன் தன்னிடத்துள்ள பொருளை அதனளவு தெரியாது செலவுசெய்து விடுவானாயின், அவன் தன் வாழ்நாள் முற்றும் அன்னதானஞ் செய்பவனா யிருத்தல் முடியாதாம்; ஆகவே, ஐயமிட்டுண்ண ஆர்வங் (விருப்பங்) கொள்ளுமொவ்வொருவரும் தம் பொருளை அதனளவறிந்து அன்னதானத்தில் செலவு செய்து வருதல் வேண்டும். இவ்வாறொழுக வேண்டுமென்பதை நம்மனோர்க் கறிவுறுத்தவே ஔவைப்பிராட்டியார்

'கைபொத்திருந்தா லேய மிட்டுண்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். "ஏற்பதிகழ்ச்சி" என்பதை யெங்ஙனரு மறவாது தமக்குரிய பொருளை அதனளவறிந்து ஐயமிட்டுண்ணுதலில் செலவுசெய்து வருகின்றவர் தமக்கு வாரம் வாரம் அல்லது மாதம் மாதம் கிடைக்கும் பொருளை நான்குபாக மாக்கி அவற்றுள் இரண்டு பாகத்தைத் தமது குடும்பத்திற்காகவும், ஒரு பாகத்தை அன்னதான முதலியவற்றிற்காகவும் செலவுசெய்து வருதல் வேண்டும்; மற்றொரு பாகத்தையோ முதுமைப்பருவத்திற்றமக்குதவியாகும்வண்ணம் இருப்பாகச் சேர்த்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்துவருபவர் வறுமையுடையவராகாது தானங்களுள் தலைமையதான அன்னதானத்தை மிகு சிறப்பாகச்செய்து வருவது தவறுவதில்லையாம். பேரும் புகழும் பெருவாழ்வும் பெற்று வாழ்பவர் இவரே யாவர்.

திரிகடுகம் "ஈதற்குச் செய்க பொருளை" என்றும், "வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்" என்றும், நான்மணிக்கடிகை "கொடுப்பினசனங் கொடுக்க" என்றும் கூறியிருத்தலை நாம் நன்கு கவனிப்போமாயின், ஈதற்பொருட்டே பொருளைத் தேடல்வேண்டும்; அதில் நான்கிலொரு பாகத்தை அறத்தின் பொருட்டுச் செலவு செய்தல்வேண்டும். அவ்வறத்திலும் ஐயமிட்டுண்ணுதலை விசேடமாகச் செய்தல் வேண்டுமென்பன நமக்கு விளங்காதிருப்பனவன்றாம்.

"மண்ணார் சட்டி கரத்தேந்தி மறநாய் கௌவுங் காலினராய்,
அண்ணாந் தேங்கி யிருப்பாரை யறிந்தோ மறிந்தோ மம்மம்மா,
பண்ணார் மொழியார் பாலடிசில் பைம்பொற் கலத்திற் பரிந்தூட்ட,
உண்ணா நின்ற போதொருவர்க் குதவா மாந்த ரிவர்தாமே"

என்று பெரியார் கூறுவதால் யாது விளங்குகின்றது? தாமுண்ணும்போது பசித்து வந்தவர்க் கன்னமிடா துண்பவர் மிக வறியராய்ப் பிறந்து பிச்சையெடுத் துண்ணுதற் குரியவராவா ரென்பதன்றோ விளங்குகின்றது? ஐயமிட்டுண்ணாமை பெருந் துன்பந் தருதற்குக் காரணமா யிருத்தலின், நாம் அத்துன்பம் வாராதபடி ஐயமிட்டுண்ணுதலை மேற்கொண்டொழுக முயலுதல் வேண்டும். இஃது அறங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறப்புடையதா யிருத்தலின், இதனால் நாம் நல்லனவென்பவற்றை யெல்லா மடைதல் கூடும். "நன்மைசெய்தார் நலம்பெறுவர் தீமைசெய்தார் தீமைபெற்று நலிவர் தாமே" என்று பழமொழி விளக்கம் கூறுவதை யிங்கு நாம் பெரிதுங் கவனித்தல் வேண்டும்.

"இல்லோ ரிரப்பது மியல்பே யியல்பே, இரந்தோர்க் கீவது முடையோர் கடனே" என்று வெற்றிவேற்கை கூறுவதைக் கவனித்து நமக்குள்ள பொருளளவிற்கேற்ப வஞ்சகமில்லாமல், பசித்து வருந்துவோர்க்கு அன்போ டன்னமிட் டுண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொள்ளாது, தம்மைப் பிறர் வியந்துபேச வேண்டுமென்று கருதி, பாத்திரா பாத்திர மறியாமல் பிறர்க்கன்னமிட்டுண்டு வருபவர் அதன் பயனை யடைவது ஒருவாற்றானுமில்லையாம். ஒவ்வொருவரும் முதலாவதாக அனுசரித்தற்குரியது தர்மமும், இரண்டாவதாக அனுசரித்தற்குரியது தனமும், மூன்றாவதாக அனுசரித்தற்குரியது காமமுமாம். இவற்றுள் முதலாவதாக வுள்ளதை மறவாது கைக்கொண்டு, தர்மங்களுள் சிறந்த ஐயமிட்டுண்ணுதலை மேற்கொண்டொழுகி வருபவர் மற்றவற்றை யடையாதிருப்பது எவ்வாற்றானுமில்லையாம். தருமம் இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன் மோட்சமென்னு மூன்றனையும் தருவதாக விருத்தலின், அது வாயிலாகப் பெறாத நன்மையொன்றுமே யில்லையாம்.

16அ4ௐ

மணிமேகலை.

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்,
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை வீடும், நாணணிகளையும்
மாணெழில் சிதைக்கும், பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை
பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது" [திறத்தும்,

கொடுமையை யறிந்தார் ஐயமிட்டுண்ப தொருதலையாம் (ஒருதலை—நிச்சயம். ஏழைகளிடத்துள்ள பசிப்பிணி யென்னும் பாவியை யொழிக்க அவர்களுக்கு அன்னமிடாதுண்டு வருபவர் இறந்தபின் அவர்போற் பிறப்பது நிச்சயமாம். இது

சீவக சிந்தாமணி.

மாசித் திங்கள் மாசின சின்னத் துணிமுள்ளின்
ஊசித் துன்ன மூசிய வாடை யுடையாகப்
பேசிப் போவாய் பிச்சையெனக்கை யகலேந்திக்
கூசிக் கூசி நிற்பர் கொடுத்துண் டறியாதார்

என்று கூறுவதாலும் விளங்குவதாம்.

தமக்குள்ள பொருளை மறைத்து வையாதும், ஆற்றிற் கரைத்த புளி யவலமாவதுபோல உண்டு தேக்கிட்டிருப்போர்க் கன்னமிட்

டவலமாதாதும், பொருளொன்றுமின்றி வருந்திப் பசியால் வருத்த முற்று வந்தவர்க்கு அன்னமிட்டுண்டு வருபவர் அல்லனவற்றை யடைந்து வருந்துவதில்லையாம்; கடவுளது கருணைக்குப் பாத்திரரா யிருப்பவரும், அறங்களெல்லாவற்றையும் தமக்குக் கூடுமான வளவுஞ் செய்தற் கருகரா யிருப்பவரும் இவரே யாவர். நாமும் கூடுமானவளவும் பொருளை நல்வழியிற் சென்று தேடி அறங்களுள் சிறந்துள்ள ஐயமிட்டுண்ணுதலைச் சிறப்பாகச் செய்து ஆண்டவனருளுக்குப் பாத்திரமாவோமாக.

திருக்குறள்.

ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலின் பின்."

"அற்றா ரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி."
"பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னும்
தீப்பிணி தீண்ட லரிது."

நாலடியார்.

துகடீர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
அகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்.

இப்பிரயோகங்கள் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கனவாம்.

மணிவாசகன்.

அத்தியாயம் 1.

தமிழ் நாடு என்று எவரும் புகழும் மேன்மையினை உடையது பாண்டியநாடு. அந்த நாட்டைப் பாண்டிய மன்னர் ஆண்டு வந்ததால், அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. அந்த நாட்டிலேயே முதல், இடை, கடை என்னும் முச்சங்கங்களும் இருந்தன. அச்சங்கங்களில் தலைமை பூண்டே பாண்டிய மன்னர் தமிழை வளர்

த்து வந்தனர். அந்த நாட்டில் வைகை என்னும் ஒரு பெரிய நதி ஒன்று உண்டு அந்த நதிக்கரையின் இருபக்கத்திலும் பெரிய ஊர்கள் பல உள்ளன. அவ்வூர்களுள் வாதவூர் என்பதும் ஒன்று. அதில், பெரும்பான்மையும் சைவநெறி தவறாத அந்தணர்களே வாசஞ்செய்து வந்தனர்.

அந்தணர் குலத்துள் பல பிரிவுகள் உண்டு. அவற்றுள் அமாத்தியர் குலம் என்பதும் ஒன்று. மன்னருக்கு அருகாய் இருந்து, அவர்களுக்குச் சமயம் நேர்ந்தபோது சூழ்ச்சி உரைப்பவர்கள், அமாத்தியர் ஆவர். அந்த அமாத்தியர் குலத்தில், சம்பு பாதா சிருதர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர், சிவனையே தெய்வம் என்று வணங்குபவர்; எக்காலத்தும் சத்தியமே பேசுபவர்; சிறிதும் ஒழுக்க நெறிதவறாத உத்தமர். வாதவூரில் இருந்த அந்தணர் எல்லாம் அவரைத் தங்கள் குருவாக மதித்துவந்தனர். அவர், தமது இல்லறம் சரிவர நடக்கச் சிவஞானவதி என்னும் ஒரு அம்மையை மணம் செய்து கொண்டார். அந்த அம்மை கணவனையே தெய்வம் என எண்ணி வழிபடும் உத்தமி; ஜீவகாருண்ணியம் நிறைந்த செல்வி; அன்றியும், "சிறுகாலை யட்டில்புகல், அருத்தி யுறச்சமைத்தல், சுவை திருத்தியூட்டல், மறுகாலை யெண்ணாது விருந்தழைத்தல், மகப்பெறுதல், மடநாணச்சம், பெறுகாலை யின்புறுதல், முன்னுறங்கப் பின்னுறங்கல், பின்னெழாதல், உறுகாலை தொழுதல் பன்னிரண்டு மங்கர்க் கற்புடையோர் செய்கை". என்று பெரியோர்கள் கூறும் கற்பு லக்ஷணங்கள் எல்லாம் ஒன்றுசேர அமைந்த அரிசி.

அந்த இருவரும் தமது இல்லறத்தினைச் சரிவர நடத்தி வந்தபோது பௌத்த மதமே எங்கும் பரவி இருந்தது. சைவர்களுள் பெரும்பாலார், அந்தப் பௌத்த மதத்தையே உண்மை மதமெனக் கொண்டொழுகினர். சைவத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாமலே போயிற்று. எல்லாம் பௌத்தமயம்! எல்லாரும் பௌத்தர்கள்! அந்த நாடு எங்கும் பௌத்த கொள்கையே நிரம்பியது.

நாடு அழிந்த கோலத்தைக்கண்டார் சம்புபாதாசிருதர்; சைவத்திற்கு இந்த நிலைமையும் வந்ததா என்று பெரிதும் வருந்தினர்; இது என் செய்தால் தீரும் என்று ஏங்கினர். அந்த ஏக்

சத்துடன், அவருக்கு ஒரு புதவன் இல்லையே என்ற ஏக்கமும் கூடியது. அதனால் அவர், தமது வழிபடு கடவுளை நோக்கி "ஈசனே, உனது மெய்ச்சமயமாகிய சைவத்தை நிலைநிறுத்தக் கூடிய ஒரு சற்புத்திரனை எனக்கு அருள்செய்க." என்று வேண்டினர். அவர் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய இறைவன், சம்புபாதாசிருதருக்கு ஒரு நல்ல புதல்வன் உண்டாகும்படி அருள் செய்தார். அதனால், சிவஞானவதி கருப்பம் அடைந்தார்.

மாதங்கள் ஒன்பதும் சென்றன. பத்தாவது மாதத்தில், நல்ல நக்ஷத்திரம் அமைந்த சுப தினத்தில், அந்த அம்மை ஒரு பாலனைப்பெற்றார். அப்பாலனுக்குச்சம்புபாதாசிருதர் தாமே சாதகம் கணித்துப்பார்க்க, தாம் கோரிய எண்ணத்தை முற்றுவிக்க வந்த பாலனே அவன் என்பதை அறிந்தார்; அறிந்து, அக்குழந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய பால சடங்குகளை எல்லாம் செய்து முடித்து வாதவூரர் என்னும் பெயர் இட்டனர்; அதற்கு ஐந்தாவது வயதுவந்ததும் அதனைப் பள்ளிக்குவிட்டார். பள்ளிக்குச் சென்றபாலன், ஐந்தாறு வருடங்களுள், எல்லாக் கலைகளையும் ஒரு கஷ்டமும் இன்றி விரைவில் கற்றுக்கொண்டான். அதைக் கண்ட சம்புபாதாசிருதர், தாமே தமது பிள்ளைக்கு வேதாகமங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தார். வாதவூரர், வேதாகமத்திலும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களிலும் மிகவும் தேர்ச்சி உடையவராய், மதுரைக்கண் இருந்த கடைச்சங்கப் புலவர்களுடன் கூடி உறவாடி இருந்தார். அப்போது அவருக்குப் பதினாறு வயது ஆயது.

அதிகாரம்—2.

மதுரையைத் தனது அரசிருக்கைப் பட்டணமாகக்கொண்டு அக்கால் பாண்டி நாட்டை ஆண்டு வந்தவன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்பான். அவன் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அரசுசெலுத்தியவன் என்று சில அறிஞர் கூறுகின்றனர். அந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன், சங்கப் புலவர்களாலும் பிறராலும் வாதவூரரது கல்வியின் சிறப்பையும், புத்தியின் வன்மையையும் கேள்விப்பட்டான்; உடனே அவரைப்பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்கு உண்டாயது. உண்டாகவே, அவன் தன்னுடைய பிரதானிகளுள் சிலரை அனுப்பி, வாதவூரரை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டான். பிரதானிகளும் வாதவூரரைக்கண்டு, அரிமர்த்தன பாண்டியன் உள்ளக்கிடக்கையை

உரைத்தனர். வாதவூரர் அதைக்கேட்டதும், மன்னவன் பணியை உடனே நிறைவேற்ற வேண்டுவது பிரஜைகள் கடமையாகும் என்பதை உணர்ந்து, தமது பெற்றோர்களின் அனுமதிபெற்று, அவர்களுடன் சென்றார். பிரதானிகள் வாதவூரரை மாறன் முன் அழைத்து ஏகினர். கண்டான் அரிமர்த்தனன். வாதவூர் வந்த புண்ணியரை கண்டதும், அவர் விஷயத்தில் அவனுக்குப் பெரிய நம்பிக்கை உண்டாயது. அதனாலவன் என்றும் அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கலாகாதென எண்ணினான். முகப்பொலிவைக்கண்டே அங்ஙனம் அவன் செய்யத்துணிந்தான் என்றால், அவருடைய வாயினின்று வரும் சொற்களைக்கேட்டால், இன்னும் என்னதான் அவன் செய்யத்துணிவான்? வந்த வாதவூரர், அரசனை ஆசிர்வதித்து, 'அழைத்த காரணம் என்னவோ, தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டனர். அவ்வாசகத்தைக்கேட்டதும், அவன் அவ்வரை விட்டுப் பிரியமனம் இல்லானாய், அவரை அருகு அழைத்து உட்காரவைத்து, "தாம் எனக்கு மந்திரியாக இருக்க ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்" என்று வேண்டினன். வாதவூரர், அதற்கு மனம் இலர் ஆயினும், மன்னவன் மொழியை மறுக்க அஞ்சி, ஒப்புக்கொண்டனர். ஒப்புக்கொள்ளவே, அரிமர்த்தனனுக்கு அளவுகடந்த ஆனந்தம் உண்டாயது. உடனே, அவன் தனது மந்திரிகளைநோக்கி 'மந்திரிகளே! நமது வாதவூரரை உங்களுக்கு எல்லாம் தலைவர் ஆக்கினோம்; ஆகவே, அவர் இன்று முதல் எனக்கு முதல் மந்திரி யாவர்; அன்றியும், அவருக்கு யான் இன்று தென்னவன் பிரமாரயர் என்னும் பட்டம் தந்தேன்; அதை அவரும் அங்கீகரிப்பார் என எண்ணுகிறேன்" என்றான். அதுகேட்ட மந்திரிகள், "சந்தோஷம், சந்தோஷம்" என்று சொல்லத் தலைப்பட்டனர். வாதவூரரும் அரிமர்த்தனனை நோக்கி, "தாம் என்னை இவ்வளவு கௌரவப்படுத்த, யான் ஒரு காரியமும் செய்யவில்லையே. எனினும், தாம் இன்று காட்டிய இந்த நன்றியை என்றும் மறவேன்" என்று கூறினர். அரிமர்த்தனன், வாதவூரரது அதிவிநயமான வார்த்தைகளைக்கேட்குந் தோறும் கேட்குந் தோறும் உள்ளம் பூரித்தான். அங்ஙனமே பல நாட்கள் சென்றன.

என்றும் அரிமர்த்தனன் வாதவூரர் உத்தரவு இன்றி ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை. ராஜ்ய காரியங்களை எல்லாம் அவரிட

மே விட்டுவிட்டான். அவரும், தமது மன்னவனுக்கு மேலும் மேலும் கீர்த்தி உண்டாகும்படி, ராஜ்பகாரியங்களைக் கவனித்து வந்தார். அவர், ராஜ்ப வியவகாரங்களில் நாட்டம் வைத்து இருந்தாலும், அவருடைய நாட்டம் எல்லாம் பரசிவத்தின் இடத்திலேயே இருந்தது. சில சமயங்களில், இந்த வியவகாரத்தை நாம் ஏன் வைத்துக்கொண்டோம் என வருந்தினர்; அக்காலத்தையும் ஈசனுக்குப்பிரியம் ஆக்கலாமே என்பது அவருடைய எண்ணம். என் செய்வார்! மன்னனையும் திருப்தி செய்யவேண்டும். அது பற்றி, அவர் தமது நாட்டத்தைச் சிவன்பால் செலுத்தி, வெளியே பார்ப்பவர்க்கு மாத்திரம் வியவகாரத்தில் ஈடுபட்டவர்போல இருந்தார்.

சம்புபாதாசிருதர், தம்முடைய அருமைப் புதல்வர்க்குக் கிடைத்த உத்யோகத்தைக்கண்டு, அதுவும் தமது கொள்கையை நிறைவேற்றத்தக்க வேலையே ஆகும் என மகிழ்ந்து, தமது புதல்வருக்கு அவ்வுத்யோகத்தினை இந்த இந்த விதமாக நடத்தவேண்டும் என்றும் எடுத்து உரைத்தார். வாதவூரர், எல்லாம் அறிந்தவர் ஆயினும், ஒன்றும் அறியார்போலத் தமது தந்தை சொல்வதை அதிக சிரத்தையுடன் கேட்டு, "அப்படியே நடப்பேன்" என உறுதிமொழிகூறினர்.

தமது மன்னனுக்கு முன்னிலும் அதிகமாய்ப்பொருள் வருவாய் உண்டாகவேண்டும் என்ற நோக்கம் உடைய வாதவூரர், முதலில் குடிகள் தரும் இறைப் பொருளைக்கணக்கெடுத்தனர். பின் சுரங்கம் முதலானவற்றில் வரும் பொருளின் அளவைக்கண்டனர். சிற்றரசர்கள் கட்டும் பகுதிப் பணத்தை அளந்து அறிந்தனர். அவை ஒவ்வொன்றற்கும் தனித்தனி கணக்கு இல்லாது இருப்பதை அறிந்து, தாமே கணக்கு ஏற்படுத்தி, அதைப்போல் எப்போதும் வைக்கும்படி சிப்பந்திகளுக்கு உத்தரவு செய்தனர். அதனால், இறை கொடாதவரும் பகுதிப்பொருள் கொடாதவரும் பயந்து, தத்தம் இறைப்பொருளையும் பகுதிப் பணத்தையும் தவறாது கட்டிப்போயினர். வாதவூரர் வரும்படியை மாத்திரம் கவனித்தவர் அல்லர். அதனுடன், அரண்மனைச் செலவையும் திட்டம் செய்தார். முன்னிலும் அதிகமாக, அன்ன சத்திரம், பூஞ்சோலை, கல்விச்சாலை முதலானவற்றை ஏற்படுத்தினர். ஆல

யங்களுள் ஆறுகால பூஜையும் சரிவர நடத்திவரக்கட்டளை இட்டார். இவற்றால், மன்னனுக்கு முன்னிலும் அதிகமாகப் பொருள் சேர்ந்ததோடு, கீர்த்தியும் பெருகியது. அரசர்க்கு அவ்வப்போது அவர் வரவு செலவுகளைத்தெரிவித்து, பொக்கிஷசாலையில் இவ்வளவு திரவியம் இருக்கிறது என்று, வாதவூரர் கணக்கிட்டுச் சொல்லுந்தோறும், இதுவரை எந்த மந்திரியும் இப்படி ஒழுங்குபடச்செய்ய இல்லையே என்று உள்ளம் பூரித்தான். அம்மட்டோ வாதவூரர் செய்த வேலை? மேலும் அவர், தம்முடைய மன்னனின் சேனை வலிமையையும் பிறமன்னரின்சேனை வலிமையையும் அறிந்து, பிறமன்னர்கண்டு அஞ்சுமாறு, நால்வகைப்படைகளையும் அதிகமாக்கி அவற்றைத் திருத்தியும் வைத்தனர். குடிகளுக்கு ஏதேனும் குறையுண்டோ என்பதை அறியச் சில சமயங்களில், தாமே வேற்றுருக்கொண்டு ஊர் ஊராய்ச்செல்வர்.

சதாவதானம்

தே. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலர்.

சுகாதாரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

விஷவாய்வுகளை நீக்கும் பக்குவங்கள்.

துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாய்வுகளை நீக்கும்படிக்கு ஜனங்கள் சாம்பிராணி முதலிய வாசனைப் பதார்த்தங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். இது அறிவீனம். இந்த வாசனைப்பதார்த்தங்களால் விஷவாய்வுகளின் நாற்றம் நாசிப்புலனுக்குத் தோன்றாமல் போகுமே தவிர அவைகளால் வருங்கேடுகள் சற்றாயினும் நீங்காவாம். ஆப்பிரிக்கா அரபியா வனாந்திரங்களிலுள்ள தீக்குருவியென்னும் ஒரு பெரியபட்சி தனக்கு ஏதாவது ஒரு மோசம் வருகிறபொழுது தன் தலையை மணலுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு அந்த மோசத்தைத் தான்பாராததினாலே அது நீங்கிப்போய்விட்டதென்று புத்தியீனமாய் நினைக்கிறதுபோலும், ஒருவன் விஷத்தை கசப்பு தோன்றாமல் சருக்கரைகலந்து சாப்பிட்டாற்போலும் ஜனங்கள் துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாய்வுகளைச் சில வாசனைகளால் தங்கள் நாசிப்புலனுக்குத் தெரியாமல் போகச் செய்வதனால் அவைகளி

ஞல் வருங்கேடுகளும் நீங்கிப்போய்விட்டன என்று எண்ணுகிறார்கள். விஷவாய்வுகள் வாசனைகளால் மறைக்கப்பட்டபோதிலும் அவை ஜனங்களைச் சேதப்படுத்துவதில் சிறிதேனும் குறைவுபடா. ஜனங்கள் தங்கள் விடுகளிலும் அவைகளுக்குச் சமீபித்த இடங்களிலுமிருக்கிற அசுத்தங்களை நீக்கிப்போடுவதற்குப் பதிலாக அவைகளிலிருந்து வருங் கெட்டநாற்றம் தங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கும்படிக்கு வீடுகளில் வாசனைகளைப் பிரயோகிக்கிறது எவ்வளவு அறிவீனம்?

துர்க்கந்தமும் விஷமுமான வாய்வுகளை நீக்குவதற்குத் தகுந்த பிரயோகங்கள் என்னவென்றால்: முதலாவது தேகம், வஸ்திரம், வீடு முதலானவைகளை மிகவுஞ் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளுதல். இரண்டாவது, எப்பொழுதும் போதுமானபடி சுத்தமும் புதிதுமான காற்று வீடெங்கும் வியாபிக்கும்படிச் செய்துகொள்ளுதல். தினந்தோறும், தரித்திருந்த வஸ்திரங்களையும் படுக்கைச் சாமான்களையும் நன்றாய் உதறிப் பின்பு வெளியே ஆகாயத்திலும் வெளிச்சத்திலும் சற்றுநேரம் விரித்துவைத்திருந்தால் அசுத்தங்களெல்லாம் நீங்கிவிடும். மூன்றாவது, புதிய அடுப்புக்கரி. இது விஷவாய்வுகளை நீக்கத்தக்க மிகவும் முக்கியக்கருவி. இதை நன்றாய்ப் பொடித்துத் துணிப்பைகளில் போட்டாவது அல்லது சிறு கரித்துண்டுகளைச் சிறிய கூடைகளில் போட்டாவது நாற்றங்கள் விஷவாய்வுகள் உண்டாகத்தக்க இடங்களிலெல்லாம் தூக்கிவைக்கவேண்டும். முக்கியமாய் சாக்கடை, கக்கூசு, வியாதிக்காரர் படுக்கை முதலான இடங்களில் இதைப் பிரயோகிக்கலாம். சிலநாளுக் கொருதடவை பழயகரியை நீக்கிப் புதியகரியைப் போடவேண்டும். கரியானது விஷவாய்வுகளை உறிஞ்சித் தனக்குள் அடக்கிப் பின்பு அவைகளை அழித்துப் போடுகின்றது. சில விஷவாய்வுகளில் அது தன்னிலும் 90-பங்குக்கதிகமான அளவுள்ள வாய்வைத் தனக்குள் அடக்கி அழிக்கின்றது. நான்காவது, காய்ந்து தூளாக்கப்பட்ட களிமண். இதைக் கக்கூசிலுள்ள அசுத்தங்களில் போதுமானபடி போட்டால் துர்க்கந்தமும் விஷவாய்வுகளும் உண்டாகமாட்டாவாம். இதை ஆஸ்பத்திரி கக்கூசுகளில் பிரயோகிக்கிறார்கள். ஐந்தாவது, சுண்ணும்புத் தண்ணீர். இது மனித சுவாசத்தினாலும், பின்னும் பல ஏதுக்களாலு முண்டாகிற கொடிய விஷவாய்வாகிய கரிஅமிலவாய்

வை முற்றிலும் நீக்கத்தக்கது. ஆகையால் அடிக்கடி வீடுகளை நன்றாய் வெள்ளை யடித்தல்வேண்டும். ஆறாவது, ஒரு பாத்திரத்தில் நெருப்புக் கரிகளைவைத்து அவைகளின் பேரில் கொஞ்சம் உப்பைப்போட்டு சுத்தமாக்கவேண்டிய அறைகளில் வைத்தால் உப்பிலிருந்துண்டாகிற ஒருவகை வாய்வினால் அசுத்தவாய்வுகள் நீங்கும். ஐயோடின் (Iodine) என்கிறமருந்தில் சொற்பத்தைச் சின்ன பாத்திரங்களில் போட்டு சுத்தமாக்க வேண்டிய அறைகளில் வைத்தால் அதிலிருந்துண்டாகிற வாய்வு கெந்தக ஜல வாய்வு முதலான அசுத்தவாய்வுகளை யழித்துவிடும். இதை வைசூரி முதலான விஷ வியாதிகளால் உண்டாகிற அசுத்தவாய்வுகள் நிறைந்த அறைகளில் பிரயோகித்தால் அவ்வாய்வுகள் அழிக்கப்படும். ஏழாவது, நயிற்றிக் ஆசிட் (Nitric acid) என்ற வெடியுப்பு திராவகத்தில் தாம்பிரத்துண்டை அல்லது தகட்டைப் போட்டால் அதிலிருந்துண்டாகிய வாய்வு அநேக அசுத்தவாய்வுகளை யழிக்கத்தக்கது. இது பிரேத நாற்றத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் நீக்கத்தக்கது. இதை அதிகமாய்ச் சுவாசித்தால் தலைக் கிறுகிறுப்பு, குமட்டல், வாந்தி முதலானவை உண்டாம். ஆகையால் அதை உபயோகிக்கும் அறைகளில் ஜனங்கள் இருக்கக்கூடாது. எட்டாவது, கெந்தகப்புகை. கெந்தகத்தை நெருப்பின் பேரில் போடுகிறதினால் உண்டாகும் புகை அநேகவகை அசுத்த வாய்வுகளை அழித்துவிடும். இது ஒரு மிகவும் நல்லவகை. இதை வைசூரி முதலான விஷவியாதிக்காரருள்ள அறைகளில் உபயோகித்தால் விஷவாய்வுகள் அழிக்கப்படும். காடியிலிருந்துண்டாகிற ஆவியும் அசுத்தவாய்வுகளை நீக்கத்தக்கது. ஒன்பதாவது, சென்னையில் சொற்ப கிரயத்துக்கு வாங்கத்தக்க (Carbolic acid) கார்பாலிக் ஆசிடென்ற மிகவுஞ் சிறந்த ஒரு திராவகமும் (Norton's Fluid) நார்ட்டன்ஸ் பிளூயிட் என்ற ஒரு வாசனைத் தண்ணீரும் (McDougalds powder.) மெக்டுக்கால்ஸ் பவுடர் என்ற ஒருவகைத்தூளும் மிகவும் விசேஷமானவை. இவைகளை வியாதிக்காரர் இருக்கும் அறைகள் முதலிய இடங்களில் பிரயோகித்தால் கொடிய விஷவாய்வுகள் நீங்கிப்போம்.

தண்ணீர்.

எல்லாவிதத் தண்ணீர்களும் முதலாவது சமுத்திரத்திலிருந்து சூரியனுடைய உஷ்ணத்தினால் ஆவியாக எழும்பி மேகங்களாகிப் பின்பு பூமிக்கு மழையாகத் திரும்பிவந்து ஆறுகள் ஏரிகள் குளங்கள் சுனைகள் ஆகின்றன. மழைநீர் ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் கிணற்றுநீர் ஆகிய இவை அந்தந்த இடத்திலுள்ள மண் முதலியவற்றிற்குத் தக்கபடி வித்தியாசமுள்ளவைகளாயிருக்கும்.

மழைத்தண்ணீர்.

மழையானது ஆகாயத்தை ஊடுருவி வருகையில் அதில் ஆகாயத்திலுள்ள பிராணவாய்வும் கரி அமிலவாய்வும் சேருமாகையால் அவை யதற்கு அதிக ருசியுண்டாக்கும். ஆனால் மழைத்தண்ணீர் விழும் இடங்களிலுள்ள பலவகை அசுத்தங்களை அது கரைத்துக் கொண்டு போகிறதினாலும் அது போய்விழும் குளம் முதலானவைகளில் செத்தை சருகு முதலியவற்றை அடித்துக்கொண்டு போய்த் தள்ளுகிறதினாலும் இச்செத்தை முதலானவைகள் நாளடைவில் அழுகித் தண்ணீரில் கரைந்துபோகிறதினாலும் சிலவிடங்களிலுள்ள மழைத்தண்ணீர் அசுத்தமுள்ளதாய்ப் போகின்றது. சுத்தமான நாட்டுப்புறங்களில் விழுந்து சேர்ந்து நிற்கின்ற மழைத்தண்ணீர் பட்டணங்களில் விழுந்து சேருகிற மழைத்தண்ணீரைப் பார்க்கிலும் சுத்தமுள்ளது.

ஆற்றுத்தண்ணீர்.

ஆறுகள் பலவகையான தரைகளின்மேல் ஓடுகிறபடியால் அங்கங்கே சேருகிற பலவகை அசுத்தங்கள் ஆற்றுத்தண்ணீரில் கலந்திருக்கும். ஒரே ஆற்றின் ஒரு கரையோரத்திலுள்ள தண்ணீர்க்கும் எதிர்க்கரையிலுள்ள தண்ணீர்க்கும் சில காலங்களில் வித்தியாசமிருக்கும். இந்த வித்தியாசம் நிலத்துக்குத் தக்கபடிதான். ஆற்றுத்தண்ணீரில் பூண்டுகளாலும் ஜீவஜெந்துக்களாலும் உண்டாகிற பலவகை அசுத்தக்கழிவுகள் சேர்ந்துகொண்டேயிருக்கும். சில நதிகளில் பிரவாக முண்டாகித் தண்ணீர் பல அசுத்தங்களைக் கரைத்துக்கொண்டு கலங்கலாய்ப் போகும்பொழுது அத்தண்ணீரைச் சாப்பிடுவதினால் சிலருக்கு வயற்றோட்டம் முதலான தொந்தரவுகள் சம்பவிக்கும்.

கிணறுகள்—ஊற்றுக்கள்.

கடினமான கற்பாறையுள்ள இடத்திலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீர் மிகவுஞ் சுத்தமானது. மிருதுவான மணற்பாறையிலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீர் ஒருவாறு சுத்தமுள்ளதென்று சொல்லலாம். சில காலங்களில் அதில் அசுத்தங்கள் கலந்திருக்கும். சரல் அல்லது பருக்கைக்கல் (Gravel) உள்ள இடத்திலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீர் பல பேதங்களுள்ளதாயிருக்கும். சரல் சுத்தமாயிருக்கிறதற்குத் தக்கபடியும், ஊற்று பட்டணங்களுக்குத் தூரமாயிருக்கிறதற்குத் தக்கபடியும் அத்தண்ணீர் சுத்தமாயிருக்கும். மணற்றரைகளிலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீர் சில காலங்களில் மிகச்சுத்தமாயும் மற்றக் காலங்களில் அசுத்தமாயுமிருக்கும். இது மணலின் தன்மைக்குத் தக்கபடியாம். சுண்ணும்புக் கற்றரைகளிலிருந்து ஊறுந் தண்ணீரானது சொற்பப் பால்கலந்த தண்ணீர்க்குள்ள நிறத்தை யுடையதாயும் ருசிக்கு மதுரமானதாயுமிருக்கும். இத்தண்ணீர்களை வழக்கமாய்க் குடிக்கிறதினால் சிலவேளைகளில் சுகவீனங்களுண்டாகும். மேலும் இத்தண்ணீர்களில் பருப்பு முதலானவை வேகிறது வருத்தம். நல்ல களிமண் தரையில் ஊற்றுகள் அதிகமிராவாம். அதிலுள்ள தண்ணீர் ஆழமாயில்லாமல் தரைக்குச் சமீபமாயிருக்குமாகையால் அதில் பலவகை அசுத்தங்கள் கலந்திருக்கும். சிறு மணலும், களிமண்ணும் சேர்ந்த வண்டற்றரையிலுள்ள (Alluvial soil) தண்ணீர் அடிக்கடி அசுத்தமுள்ளதாயிருக்கும். நன்ருய் (manure) எருவிட்டுப் பயிரிடுகிற நிலங்களிலிருக்கிற தண்ணீரில் அநேக வகையான அசுத்தங்கள் நிறைந்திருக்கும். பிரேதங்களை அடக்கம் பண்ணும் இடங்களிலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீரும் அசுத்தமுள்ளதுதான்.

பொதுவாய் நமது தேசத்திலுள்ள கிணறுகள் சரியானபடி பாதுகாக்கப்படுகிறதில்லை. கிணற்று ஓரங்களிலெல்லாம் ஓயாமல் தண்ணீர் சிந்தப் படுகிறதினாலும் ஜனங்கள் ஸ்நானம்பண்ணி அழுக்கு வஸ்திரங்களை சுத்தம்பண்ணுகிறதினாலும் கிணறுகளின் வெளிச் சுற்றிடங்களிலெல்லாம் அதிகமாகச்சேறுஞ் சக்தியுமுண்டாக அசுத்தத்தண்ணீர்கள்கட்டுக்கிடையாய் நிற்பதனால் அத்தண்ணீர்கள் கீழே ஊறிப்போய் கிணற்றிலுள்ள நல்ல தண்ணீரோடு கலந்து அதை அசுத்தப்படுத்தி சுகத்திற்கு பிரதிகூலமுள்ளதாக்கி விடுகின்றன. மேலுமிவ்வாறு கிணறுகளைச் சுற்றி யுண்டாகிற

அசுத்தத் தண்ணீர்களையும் சேறு சகதிகளையும் ஜனங்கள் மிதிக்கிறதினால் அவர்களுக்கு நரம்புச் சிலந்தி என்கிற புண் முதலிய பலவியாதிகளுண்டாகின்றன. ஆகையா லித்தீமைகளை நீக்கும் பொருட்டுக் கிணறுகளைச் சுற்றி 10-அல்லது 12-அடி தூரத்திற்கு நன்றாய் இணைக்கப்பட்ட கற்களைக்கொண்டாவது அல்லது செங்கல் சுண்ணாம்பைக்கொண்டாவது அல்லது ஆஸ்பால்ட் (Asphalte) என்கிற வஸ்துவைக் கொண்டாவது தளவரிசை செய்து இதைச் சுற்றிலுஞ் சிறு வாய்க்காலைக் கட்டி அதில் விழுந்து ஓடும் தண்ணீர் வாய்க்காலின் ஓர் மூலையிலிட்டிருக்கிற திறப்பின் வழியாக தூரமான இடங்களில் போய்விழும்படிச் செய்யவேண்டும். அன்றியு மிதனோடு கிணற்று வாயைச் சுற்றிப் போதுமான உயரமும் பலமுமான சுவர் கட்டியிருப்பது அநேக விஷயங்களுக்குப் பிரயோசனமுள்ளது. (வரும்)

கர்ணன்.

(முன் தொடர்ச்சி)

கண்ணன் சென்ற பிறகு துரியோதனன் விதுரரை நோக்கி "நீ வலியினாலே எனது அரசினைப்பறித்துஎன் பகைவர்களுக்குக் கொடுக்க எண்ணிவந்த கண்ணனுக்கும்அவனது சேனைகளுக்கும் நீர் விருந்து செய்வித்தலாகுமோ? என் தந்தையுடன் பிறந்தும் இதுவரையினும் என் கைச் சோற்றை யுண்டுவந்தும் என்னுடைய பகைவனை உன்னுடைய பகைவனாகக் கருதாமல் என்ன மதிகொண்டு இவ்வாறு செய்தனை? ஆம், நீ தாசி புத்திரன் ஆதலால் இவ்வாறு செய்தல் உனக்கு ஏற்றதே." என்று கூறி,

முதல்விழைந் தொருவ னுடனி யைந்தபொருள்
பற்றி யின்புற முயங்கினும்
அதிக மென்றபொரு ளொருவன் வேறுதரி
னவனை போயொழிய வறிவரோ?
பொதுமடந்தையர் தமக்கு மண்ணிலிது
புதுமை யல்லவவர் புதல்வனும்
விதுர னின்றவனொ டுறவுகொண்டதோர்
வியப்பை யென்சொலி வெறுப்பதே"

என்று சபையை நோக்கிக் கூறினன்.

அதைக்கேட்டு விதுரர் கடுஞ்சினமுற்று துரியோதனனைப் பார்த்து உன் தந்தையாரைப்போலவே பாண்டவர்களின் தந்தை யாரும் என்னுடன் பிறந்தவர். பாண்டவர் நற்குணங்களுடை யோர். ஆதலின் அத்தகைய பாண்டவர்களுக்கு நான் உதவி புரியின் உன்னையன்றி மற்ற அரசர்களில் என்பாற் குற்றங் கூறு வரோ? இவ்வாறு என்னை அவமதித்துப் பேசிய உன் தலையை இப்பொழுதே துணித்துவிடுவேன். ஆனால்,

"மூத்தான் மகனை முனிந்திலையான் கொன்றுமெனன்
றேத்தா வடுவுங் குலோலிமேனன்—பூத்தாமஞ்
செய்தபோர் வேத்தவையுட் டேர்வேந்தே நீயென்னை
வைதும் புகுமோ மறித்து."

நான் சொல்வதினின்று தவறுவனல்லேன். உங்களிரு வர்க்கும் நேரும் போரில் யான் நின்று கணைதொடுக்கமாட்டேன். இது உறுதிமொழி என்று கூறித் தன் கையில் இருந்த வில்லை முறித்துவிட்டுத் தமது மனைக்குப் போய்விட்டனர்.

அதைக் கண்ட அரசர்கள் இத் துரியோதனன் அச்சுதன் வில்லையும், சிவன் வில்லையும் ஒப்பதாகிய தமது வில்லை முறிக்கும் படி செய்துவிட்டானே! இனிப் போரில் அர்ச்சுனன் வில்லேந்தி வந்து நின்றால் அவனை யெதிர்த்து நிற்கவல்லார் யாவர்? என்று மனங்கலங்க லானார்கள். அப்போது பீஷ்மர் துரியோதனனை நோக்கி,

காரனைத்தும் விடுதாரை யன்னபல
கணைக ளேவியமர் கருதும்வில்
வீரனைப் பழுதுரைத்த நீ பகையை
யெங்ஙனே தனிகொல் வெல்லுவாய்
பாரனைத்துமினி யைவ ராளும்வகை
பண்ணு வித்தனை யழிந்துளன்
போரனைத்தும் என உள்ளழிந்து சில பேசினார்.

அதைக் கேட்ட துரியோதனன் விதுரனையன்றி வேறு சிறந்த வில்வீரர் ஒருவரும் இல்லையோ? கொடையிற் சிறந்த அங் கர்கோன் வில்லொன்றுமே பாண்டவர்களை அவர்கள் சேனைக ளோடு அழித்தற்குப் போதியதாகும். அதுவுமல்லாமல்,

"நீயி ருக்கநெடு விற்கை யாசிரிய
னவனி ருக்கநிக ரற்றவன்
சேயி ருக்கவிறன் மன்ன ரிப்படி
திரண்டி ருக்க வெதிர் சென்றுநீர்
வேயி ருக்குமித ழிடைய னுக்குநல்
விருந்து செய்தவன் வெறுக்கிலென்
போயி ருக்கிலென் முறிக்கி லென்சிலை
மலைந்து நம்மொடெவர் போர்செய்வார் ?"

என்று கூறினான். அப்போது கர்ணன் பீஷ்மரை நோக்கி தேவர்களே திரண்டுவந் தெதிர்ப்பினும் என்னுடைய பாணங்களால் அழிவுறுவர். யான் இருக்க விசயனைப் போரில் வெல்லவல்லோர் இனி யாரிருக்கின்றனர் என்று கூறுகின்றீர். போர் நேருங் காலத்தில் இக் கண்ணபிரானை அவன் தேரிலிருந்து அதனைச் செலுத்தினாலும் அவன் முடியைக் கொள்ளாமல்விடேன். தேவர்களுடைய முடிகளையும் ஓர் இமைப்போதிற் கொள்ளவல்ல என்னுடைய வெம்பணிப் பகழிக்கு விசயன் தப்புவானல்லன். நான் இப்பொழுது அதிகமாகக் கூறுவதிற் பயனில்லை. போர்க்களத்திலே என்னுடைய வில்லாண்மையைக் காணலாகும். என்றனன். அதைக்கேட்ட பீஷ்மர்,

"திசைய னைத்தினும் வளைந்த தானவரை
யிரவி வந்ததொரு திசையின்வாய்
திசிசெ னப்பொருது வான வர்க்கர
சளித்து வந்தவிற வீர்மையான்
விசய னுக்குநிகர் நீகொ லோகடவுண்
வெண்ம திக்குநிகர் வெள்ளியோ?
அசைவில் விற்றொழிலும் வல்லைபோ"

என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட கர்ணன், இம்மன்னனது பக்கத்திருந்து உணவுகொள்ளும் நீர் இம்மன்னனுடன் சிலர் பகைத்த காலத்தில் அவர்களின் ஆண்மையையும் புகழையும் எடுத்துக் கூறுகின்றீர். இஃதுமக்குத் தகுதியாகுமோ ? சிவனும் என்னுடைய கணைகளுக்கு அஞ்சுவான். "புவனமொன்றுபடவரினுமென்றனொடு பொருவராயினெதிர் பொரவிடாய்" என்று மிகவுஞ் சினந்து கூறினான்.

பிறகு பீஷ்மர் "அவ்வண்ணமே நீ போர்க்களத்திலே போர்புரிதலை அப்போது பார்ப்போம்" என்று கூறிச் சபையை விட்டுச்சென்றனர். பிறகு துரியோதனன் சபையிலிருந்து மற்றவர்களையும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டனன். இது நிற்க. முறிக்கப்பட்ட வில்லுடன் மனைக்கு வந்த விதுரரைக் கண்ணன் நோக்கி "அன்புடையீர்! அத்தினபுரியில் பீஷ்மர் வில்லும், விதுரர் வில்லுமாகிய இரண்டு சிறந்த விற்கள் இருக்கின்றன என்று யாவராலும் கொண்டாடப்படும் விற்கள் இரண்டனுள் ஒன்றாகிய உமது வில்லை ஒடித்துவிட்டதற்குக் காரணம் யாது" என்று கேட்டனன். அதைக் கேட்ட விதுரர்.

"ஆவது கருதனாகி லரசர்சொற் கேளா னாகில்
வீவது குறியானாகில் விளைவது முணரா னாகில்
நாவது காவனாகி லவனுக்கா நடந்து போரிற்
சாவது பழுதென்றன்றோ சகத்துளோர் சாற்று கின்றார்."

"செல்வம்வந் துற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணார்
சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார்
வெல்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார்
வல்வினை விளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்"

"நினைக்கவுந் தொழவுமெட்டா நீ யெழுந் தருளப் பெற்றுந்
தனக்கிது தகுதியென்று தமருடன் வாழ வெண்ணான்
மனக்கடுங் கனலினான்றன் மனத்தினா லுரைத்த புன்சொல்
எனக்கிசை யாமல் யானு மிருஞ்சிலை யிறுத்த தென்றார்"

அதைக்கேட்ட கண்ணன் விதுரரை நோக்கி, அன்புடையீர்! மிகுதியாக நெய்யை வார்த்துக் கட்டைகளை அடுக்கி வைத்தாலும் காற்றுவந்து கூடாதபோது நெருப்புப்பற்றியெரியாததுபோல நீர் போரில் துரியோதனனுக்குத் துணையாக வந்து நிற்காமற் போய் விடின் அவனுக்கு வெற்றி யுண்டாகாதென்பது உறுதியாகும். அறிவிற் சிறந்தீர்! உம்மை மதியாது அம்மன்னன் மொழிந்த புன்மொழிகளைப் பொறுப்பீராக." என்று கூறி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு குந்தியின் மனைக்குச் சென்றனன்.

(வரும்).

C. R. கோவிந்த ராஜு முதலியார்,
பண்டிதர், பச்சையப்பன் காலேஜி, சென்னை.

பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம்.

(முன் தொடர்ச்சி)

அங்கம்-2 காட்சி-1

இடம்:—கைகேயியின் மாளிகை.

கைகேயி நித்திரை செய்கின்ருள்.

மந்தரை பிரவேசிக்கின்றள்.

மந்தரை:—(தனக்குள்) நல்லது (சுற்று முற்றும் பார்த்து) ஒருவரையுங்காணோம்; இதுதான் சமயம்; உள்ளே பிரவேசித்துத் தக்கபடி சொல்லி என் எண்ணத்தை முடிக்கின்றேன். ஏன்? இந்தக்காரியம் என் சுயநலத்தை மாத்திரம் எப்படிக் கருதியதாகும்? கைகேயிக்கும் பெரிய நன்மையைத் தருவதல்லவா? எஜமானிக்கு நன்மையைத் தேடுவது என்போன்ற தாதிகளுக்கு உசிதமான கடமை யல்லவா? ஜகதீசா! பரந்தாமா! பரமதயாநிதே! உன்னை நம்பிச் செய்யத் துணிகின்றேன். காரியம் கைவரச் செய்யவேண்டும்.

(பிரவேசிக்கின்ருள் அறைக்குள்)

ஓ! நித்திரையிலிருக்கின்றார்கள்! எப்படி நித்ராபங்கம் செய்வது? (மௌனம்) நித்திரை பங்கமானல்தா னென்ன? நல்ல செய்தியைச் சொல்ல வந்தேனுகையால் கோபியார்கள். இருக்கட்டும்; மெதுவாய்க் காலைப்பிடிப்பதுபோலப் பிடித்து எழுப்புகின்றேன்.

(உட்கார்ந்து காலைப்பிடிக்கின்ருள்)

கை:—(எழுந்துட்கார்ந்து) யார்?மந்தரையா? ஏன்? எழுப்பினயா? என்ன விசேஷம்? இப்போதுதான் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தேன்.

மந்:—எழுப்பவில்லை. காலைத்தொட்டேன்: எழுந்துவிட்டீர்கள். அவசரமான காரியமிருக்கிறது.

கை:—என்ன அப்படி! யாருக்கென்ன? மஹாராஜா கூப்பிடுகிருரா? அல்லது வருகிருரா?

மந்:—மஹாராஜாவுக்கு உங்கள் நினைப்புத்தான் எப்போதும், இல்லையா? நல்லது. அவர்கள் காரியம் எங்கேயோ, கவனம் எங்கேயோ, உங்களுக்கு வீணெண்ணம் கிடந்து மனஸிலே பாதிக்கிறது. இது வழக்கந்தான், புதுமையல்ல.

கை:—என்னடி மந்தரே! திடுக்கிடும்படியாக இருக்கிறதே உன் பேச்சு! என்ன சொல்.

மந்:—நானெனதைச் சொல்லட்டும்; வெளுத்ததெல்லாம் உங்களுக்குப் பால். கறுத்ததெல்லாம் நீர்; நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்! இப்படியுமிருப்பாளா ஒரு ஸ்திரீ!

கை:— என்னடி இது! தூக்கத்திலிருக்கிறவளை எழுப்பி மனம் துடிக்கும்படியாகச் செய்கின்றாய் சொல், சங்கதியை!

மந்:—கோபிக்கவேண்டாம்! இந்த மந்தரை எப்போதும் உங்களுக்கு இதம் சொல்லுகிறவள் என்று நம்புங்கள். இவள் பேச்சை நம்புங்கள் நன்மையே யுண்டாகும்.

கை:—இருக்கட்டும் சொல்.

மந்:—அம்மா! உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் புத்தியில்லை. பெரிய ஆபத்து உங்களுக்குண்டாயிருக்கிறது. அதை யறியாமல் நித்திரை செய்கிரீர்களே! ஆபத்து வந்ததை யறியாமல் பெரிய பெரிய அதிர்ஷ்டம் வந்துவிட்டதாக வெண்ணி மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்! இந்த மகிழ்ச்சி கோடைகாலத்து வெள்ளம் போல் நிலைத்திராது.

கை:—ஆ! ஆ! அடி மந்தரே! இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட ஆபத்தென்ன வந்துவிட்டது?

மந்:—(தனக்குள்) கைகேயிக்கு க்ஷேமமுண்டாக வேண்டுமென்பதும், இராமனுக்கும் கைகேயிக்கும் பகையுண்டாக வேண்டுமென்பதும் என் எண்ணம்; பார்க்கின்றேன். (பிரகாசமாய்) மதியுடையவர்களுக்குத்தான் கதி;உமது நன்மை அழிந்தது.செல்வம் ஒழிந்தது-கோஸலை யம்மாள் அவர்களுடைய அறிவால் வாழ்வு பெற்றார்கள்.

கை:—என்னடி அப்படிச் சொல்லுகின்றாய்? எனக்கு நாயகன் மன்னர் மன்னன். எனக்குப் புத்திரன் அரிய பெரிய புகழ் பெற்ற பாதன். இதன்மேல் கோஸலையம்மாளுக் குற்ற வாழ்வென்னடி?

மந்தரை:—அம்மா! இராமருக்குப் பட்டங்கட்டப்போகிறார்கள் நாளைக்கு. இதை யறிந்த என் மனம் சகிக்கவில்லை. உங்களுக்கு இச்செய்தி தெரியாதே! அடடா! அம்மணீ! உமது

நன்மையை நாடி இப்போது இங்கே ஓடிவந்தேன். தங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாமாயின அப்பொழுது எனக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகுமென்பது எனது நிச்சயமான எண்ணம். நீரும் அரசனாகிய [illegible] மகிழ்ந்தானே? அரசனுடைய வார்த்தைகளெல்லாம் அரச [illegible] தரு [illegible]கிற் கேற்றவைபோலிருந்தாலும் எல்லாம் உண்மையிற் மோசகரமான [illegible]க்கே சித்தனவேயாம். இது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் அவருடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறீர்கள். அவர் உம்மிடம் இனிமையாகப் பேசுவதைப் பார்த்து நீர் மோசம் போகிறீர். சமயம் பார்த்துக் கௌஸலைக்கு ஸம்பத்தைக் கொடுத்துவிட்டார். பரதர் இங்கிருந்தால் பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏதேனும் தடையேற்படுமென்று கருதியே அவனை முன்பே மாமன் வீட்டிற் கனுப்பிவிட்டார். இதனாலேயே நீர் அவருடைய நடத்தையை யறிந்துகொள்ளலாம். இது ஒன்றும் தங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அரசர் உம்மையும், உமது குமாரரையும் மோசஞ் செய்து விட்டார். அவர் மகாபாபி. இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டினால், உமக்கு இங்கேது சுதந்தரம்? நீர், உமது மகன், உறவினர் இவர்களோடு அழிந்துபோனதாகத்தான் கொள்ளவேண்டும். சமயோசிதமான அறிவுடைய அம்மணி! உமக்கு வேண்டிய நன்மையை இப்போதே தேடிக்கொள்ளுங்கள்; உங்களையும் உங்களுடைய பிள்ளை பரதனையும், உம்மை யடுத்திருக்கும் என்னையும் காப்பாற்றவேண்டும்.

கை:—(தனக்குள்) இராமன் மகுடாபிஷேகம் செய்து கொண்டாலென்ன? நமக்கென்னதாழ்வு அதில். (பிரகாசமாய்) மந்தரே! இந்தா முத்தாரம்! வாங்கிக்கொள்.

மந்தரை:—(தனக்குள்) நமது கருத்திற்கிசைந்து விட்டனர் போலும் சந்தோஷம்.

(முத்தாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறாள்.)

கை:—மந்தரே! இராமனென்றும் பரதனென்றும் வித்தியாசமெனக்கில்லை. ஆதலால் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாவது பற்றி எனக்குப் பரமசந்தோஷம். அதைவிட வேறு சந்

தோஷ சமாசாரம் எனக்கென்ன இருக்கப்போகிறது? நீ இப்போது கூறிய வார்த்தைகளில் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற நல்ல சமாசாரமொன்றே எனக்கு நான் என்றுமடையாத ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆகையால் எதை நீ கேட்டாலும் கொடுக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

(மந்தரை முகஞ் சுளித்துக் கையில் வைத்திருந்த முத்தாரத்தை யெறிகின்றாள்.)

மந்தரை:—உமக்கு அறிவே இல்லை. அறிவிருந்தால் இச்சமயம் சந்தோஷப்படுவீரா? நீர் துக்கக் கடலில் மூழ்கியிருந்தும் அதை யறியாது பேசுகின்றீர். கௌஸலைக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்துவிட்டது. பாக்கியம் அவளை யடைந்துவிட்டது. அந்தக் கௌஸலைக்கு இனிமேல் நீங்கள் அடிமைதான். பரதரும் இனிமேல் இராமனுக்கு முன்னிலையில் கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கவேண்டியவரே! இதற்குத் தக்கவழி தேடாவிடில் நீர் பெரும் மோசம் போவீர். சொல்லிவிட்டேன். நீர் இப்போது ஆராய்ந்து பாரும். பரதனுக்கு இராஜ்யம் கிடைக்குமாயின் நாமெல்லாம் எப்படி யிருப்போம்? இதைச் சிறிதும் அறியாது பேசுகின்றீர்! இராஜ்யத்தில் பரதருக்குப் பாத்திய முண்டல்லவா?

கை:—மந்தரே! கேள்—கத்தாதே.

"எனக்கு நல்லையு மில்லைநீ யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மில்லையத் தருமமே நோக்கில்
உனக்கு நல்லையு மில்லைவந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்".

நீ சொன்னது எனக்கும் என் மகன் பரதனுக்கும் நல்லதல்ல; தருமமாகப் பார்த்தால் உனக்கும் நல்லதல்ல; வினைப்பயன் தூண்டுதலால் நீ உன்மனத்திற் கிசைந்தது கூறினாய். நீ நினைத்தது சரியல்ல; நியாயமல்ல; அடியே மந்தரே! இராமனைப் பற்றி நீ நினைப்பது சரியாயில்லை. அவன் மிகுந்த தரும சிந்தனையுள்ளவன். பெரியாரிடத்துப் பழக்கமுடையவன். அவர்களால் நல்ல வழிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவன்.

நற்குண நற்செய்கைகளுடையவன். நன்றிமறவாதவன். அடி அவன் உண்மையையே பேசுபவன். இராஜதர்மப்படி அவன்தான் இந்த இராஜ்யத்திற் குரியவன். அவன் தன் சகோதரர்களிடமும், ஊழியர்களிடமும் ஈன்ற தாயைப்போல் அன்பு பாராட்டும் இயல்புடையவன். அந்தக் குணமணியின் பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்து ஏன் நீ விசனப்படுகிறாய்? இராமனுக்குப் பிறகு இந்த இராஜ்யம் பரதனுக்கே கிடைக்கும் என்று நினைத்துக்கொள். இந்தப் பட்டாபிஷேகம் நம்மெல்லோருக்கும் ஆநந்தத்தையே கொடுப்பதாகும். இராமன் என்னிடம் தன் தாய் கௌஸலையிடத்து வைத்திருப்பதைவிட அதிக அன்புடையவனாகவேயிருக்கின்றான். அவனுக்கு இராஜ்யங் கிடைத்தால் அது பரதனுக்கு கிடைத்தாப்போல்தான்.

மந்தரை:—(துக்கிக்கின்றாள். பெருமூச்சுவிடுகிறாள்.)நீர் சிறிதும் ஆராயாமலே பேசுகின்றீர். இராமனுக்கு இப்போது கிடைக்கும் இராஜ்யம் அவனுக்குப் பிறகு யாருக்குக் கிடைக்கும்? யோசித்துப் பார்த்தீரா? இராமனுடைய புத்திரனுக்கல்லவா கிடைக்கும்; இதுகூடத் தெரிய வேண்டாமா? ஐயோ! இராமனுக்கு இராஜ்யம் சுதந்தரமாய் விடின் பிறகு பரதனுக்கேது பாத்தியம்? பைத்தியம்போல் பேசுகின்றீரே! நான் இவ்வளவு சொல்லியும் தெரியவில்லையே! உமக்குக் கோபந்தான் அதிகமாயிருக்கிறது. உமது புத்திரனுக்கு இப்போது இராஜ்யங் கிடைக்கவில்லையானால் பின்னால் உமக்குக் கஷ்டந்தான். இதை நான் தெரிவிப்பதற்கே வந்தேன். என் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே பேசுகின்றீர். என் பிரயாசம் கடைசியில் வீணாகும்போலிருக்கிறது. அம்மணீ இராஜ்ய பதவியை இராமன் ஏற்றபின்பு பரதனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள அவன் எண்ணுவான். அப்போது பரதனுக்கு உயிர்ச்சேதம் நேரிடினும் நேரும். பணத்தாசை எதைத்தான்செய்யத் துணிவுகொடாது? இலக்ஷ்மணனுடைய விஷயம் வேறு; அவன் இராமனிடமே எப்போதும் இருக்கின்றான். அருகே பழகினவரிடத்து யாருக்கும் அன்புண்டாவது வழக்கந்தானே. ஆதலால் அவனுக்கு இராமன் ஒரு தீங்கும் செய்யான் என்

பது நிச்சயம். இந்த விபரங்களை நீர் யோசித்துப்பாரும். தாயைவிடப் பிள்ளைக்கு இதந்தேடுவார் யாரேனு முண்டோ? ஆகையால் இச்சமயம் நீர் பரதன் விஷயத்தில் பராமுகமாயிருந்தால் அவன் துன்பப்படுவதுமன்றி நாமெல்லோருமே பெருந்துயரத்துக்காளாக வேண்டும். என் பேச்சுத் தட்டாமல் பரதன் பாராளவும் இராமன் வனத்திற் கேகவும் வழியைத் தேடும்.

கை:—(யோசிக்கின்றாள் சற்றுநேரம்) (தனக்குள்.) இந்த மந்தரை கூறுவது நியாயந்தான். இராமன் ராஜ்யத்திற்கு வந்துவிட்டால் எப்படி யிருப்பானோ யார் கண்டதனை! ஸம்பத்து பல யடியாக மனிதனை மாற்றிவிடுமல்லவா? இதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேயில்லை! இப்போது இருப்பதுபோல் பிரியமாக இருந்தால் தப்பினோம்! இல்லாவிட்டால் சக்களத்திக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதெப்படி? என்ன மதியீனம் என் நாதனுக்கு? பரதனை விரட்டிவிட்டு இந்தக் காரியம் செய்யத் துணிந்தாரே! அவனிருந்தால் இவர் பேச்சை மறுப்பானா? அடா! இருக்கட்டும்—(பிரகாசமாய்) மந்தரே! நீ இங்கே வா! இப்போதுதான் என் மனத்திற்குப் பட்டது. நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான். அரசன் அவ்வாறு செய்திருப்பார். அடியே! இராமனை வனத்திற் கனுப்பவும் பரதனைப் பாராளும்படி செய்யவும் ஒரு யுக்தி யோசித்துச் சொல் பார்க்கலாம்.

மந்தரை:—அப்படிச் சொல்லுங்களம்மா! என் வயிற்றில் பால் வார்த்தீர்கள் இப்பொழுது! தங்களுக்கு யுக்தி யொன்றும் கிடைக்காதா?

கை:—இச்சமயம் ஒன்றும் ஏற்றதாய் மனத்திற்குப்படவில்லை. நீ யொன்று யோசித்துச் சொல் பார்ப்போம்.

மந்,—சொன்னால் அப்படிச் செய்வீர்களா? தவறமாட்டீர்களே? நான் சொல்லப்போகும் யுக்தியில் நல்ல பிடிப்பிருக்கிறது. அப்படியே செய்யவேண்டும்.

கை:—என்னடி இன்னுமா நீ சொல்லவேண்டும்; ராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்தாவிட்டால் என் பேரை மாற்றிக்கூப்பிடு.

மந்:—அப்படியா நல்லது! அம்மா! முன் நடந்த தேவாசுர யுத்தத்தில் உம்முடைய உதவியைப் பெற்ற அரசர் உமக்கு இரண்டு வரம் தந்ததாகவும் அவைகளை வேண்டும்போது நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்படி அவர் உமக்கு வாக்களித்திருப்பதாகவும் எனக்கு முன் நீர் சொல்லியிருக்கின்றீர்களல்லவா? அது நினைவிருக்கின்றதா? அவ்விரண்டனுள் ஒன்றால் இராமன் பதினான்கு வருஷம் காடேகவும், மற்றொன்றால் பரதன் இந்நாடாளவும் செய்து கொள்ளுங்களேன்? என்ன யோசனை? இதில்தான் உங்களுக்குப் பிடிப்பிருக்கின்றது. அரசர் வாக்குத் தவறாரானதால் நீர் கேட்பதற்கிணங்காமலிரார். மறுக்காமல் செய்வார். இந்த யுக்தி தவறாது.

கை:—மந்தரே! நன்றாய்ச் சொன்னாய்? நல்ல யுக்தியிது; அசைக்க முடியாது இதை! அடியே! நீ புத்திசாலி யென்பதில் சந்தேகமில்லை. எனக்கு உன்னைப்போல் தாதி யிருக்கிறவரையில் குறை யெப்படி உண்டாகும்? நீதான் மனமொத்த தாதி? இதை எவ்விதத்திலும் நிறைவேற்றி விடுவேன். சந்தேகப்படாதே. சும்மாவா அரசன் எனக்குச் செய்யப்போகின்றார். யுத்சத்தில் உதவிசெய்யவில்லையா? இந்தஸ்திரீ! இந்தக் கைகேயி இல்லாமற் போனாலல்லவா தெரியும் அன்றைக்கு! இதோபார் என் ஆபரணங்களைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டுத் தலைவிரிகோலமாய்க் கோபகிரகஞ்சென்று படுத்துக்கொள்ளுகின்றேன் இந்த நிமிஷமே! அப்போதுதான் வழி பிறக்கும்.

(கைகேயி ஆபரணங்களைக் கழற்றுகிறாள்.)

மை:—நல்லதம்மா! காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டாமா? அப்படியே செய்யுங்கள்; நான் போகிறேன்.

(போகின்றாள்)

(வழியில்நின்று) நல்லவேளை! நான் புறப்பட்டுவந்த வேளை நல்லவேளை! காரியம் பலித்தது! இந்த மந்தரை நினைத்ததை முடிக்காமற் போவாளா? இதை யெல்லாம் முடிக்காவிட்டால் ஆனவயதிற்கும் அநுபவத்திற்கும் பெருமை என்ன இருக்கும் உலகில்?

வரகவி - திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி.

பக்தி.

(முன் தொடர்ச்சி)

"அவஜாநந்தி மாம்மூடா மானுஷீத்தனு மாச்ரிதம்
பரம் பாவ ம்ஜானந்தோ மமபூத மஹேச்வரம்."

(பகவத்கீதை அத் - 9, சுலோ - 11.)

"என்னுடைய உண்மை வடிவத்தை யறியாத மூடர்கள், அனைத்திற்குந் தலைவனாகிய என்னை மனித உடலைத் தாங்கி நிற்பவனாகக் கருதி இகழ்கின்றார்கள்." இவ்வாறெல்லாம் அவதாரங்களைப்பற்றி பகவான் கீதையிலருளி யிருக்கின்றார். பகவான் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இவ்வாறு கூறுகின்றார்:—"கடலானது மிகவுங் கொந்தளித்துப் பொங்கும்பொழுது, சிறிய ஆறுகள், குளங்கள் முதலியவை அவற்றின் யாதொரு முயற்சியுமின்றியே நிரம்பிப் பெருகி வழிந்தோடுகின்றன; அதுபோலவே கடவுளது ஓர் அவதாரந் தோன்றும்பொழுது கடவுளருளாகிற ஒரு பெருங் கொந்தளிப்புண்டாகி உலகம் முழுவதும் பரவுகின்றது; அதனால் எல்லா மனிதரும் பரிபூர்ணமான ஆத்ம ஞானத்தை யடையப் பெற்றுப் பேரின்பமுற்றவ ராகிறார்கள்."

7. ஓங்கார மந்த்ரம்.

(ஒலிப்பிழம்பு.)

ஆனால் இவ்வாறான பெரியோர்களைப் பற்றியல்ல நாமிப்பொழுது விளக்கப் புகுந்தது. மேலான (ஸித்தி) நிலைகளையடைந்தவர்களான சில நல்லாசிரியர்—ஸத் குருமூர்த்திகளைப் பற்றி மட்டுந்தான். இவர்கள் த்யான யோகங்களான மந்த்ரங்களி னுதவியைக் கொண்டுதான், மாணவர்களுக்குப் பரமார்த்த ஞானத்தை யுபதேசிப்பது. அந்த மந்த்ரங்கள் யாவை? உலகுமுழுவதுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் பெயருடனும், வடிவுடனுங் கூடியதாய்த்தான் விளங்குகின்றன. வ்யஷ்டி—பிரிந்த ரூபமான மனித சரீரத்திலுள்ள அந்தக்கரணத்திலிருந்து நாம் ரூபவேற்றுமைகளோடன்றி யாதொரு எண்ணமுந் தோன்றுவதில்லை. உலகைத் தோற்றச் செய்வதில் ஒரு ஏற்பாடுதான் எங்கும் பரவி யிருக்கிறதென்பது ஒழுங்குதானெனில் இவ்வாறுள்ள (நாமரூப) வேற்று

மைகளைப் பின்பற்றியே எல்லாவுயிர்களுந் தோற்றுவனவா யிருத்தல்வேண்டும்.

"யதா ஏகேன ம்ருத்பிண்டேன விஜ்ஞானேன
ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதி."

"எப்படி ஒரு மண்ணுருண்டையி னியற்கை இவ்வாறெனத் தெரிந்தால் மற்ற மண்ணின் இயல்பு மப்படியே என நன்கு விளங்குகின்றதோ" அதுபோல வ்யஷ்டி சரீரத்தின் ஞானத்தைக்கொண்டு ஸமஷ்டி சரீர ஞானமானது தானே யுண்டாய் விடும். ரூபம் (வடிவம்) என்பது ஒரு பழத்தின் மேலுள்ள தோல் அல்லது ஓடுபோலவும், நாமம் (பெயர்) என்பது சாறு அல்லது உள்ளே யுள்ள குழம்புபோலவு மிருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீரம் ரூபமாயும், ஸூக்ஷ்ம சரீரம் (மனம்) அல்லது அந்தக் கரணம் நாமமாயு மிருக்கின்றன. ஒலிக்குறிகள் எப்பொழுதும் பெயரைச் சார்ந்திருக்கின்றன. மனிதரிடத்து எல்லா எண்ணங்களும், அந்தக்கரணத்தில் (அல்லது பிரிவற்றபெருந் தத்துவத்தில்) தோன்றி முதலில் சொற்களாகவும் பிறகு ஸ்தூலகாரண (ரூப)ங்களாகவுந் தோன்றி விளங்குகின்றன.

உலகத்தில் ப்ரஹ்மா - ஹிரண்ய கர்ப்பன் - அல்லது மஹத் தத்வம் முதலில் நாமமாயும், பிறகு ரூபமாயும், இந்த உலகவடிவமாயும், தன்னைத்தானே விளங்கச்செய்து கொண்டது. வெளிப்படையாய்ப் புலன்களுக்குத் தோன்றுகின்ற, (ஸ்தூலாகாரமாயிருக்கின்ற) இந்த உலகம் ரூபமா யிருக்கின்றது. அதன் பின்புறத்தில் (உள்ளே) அழிவற்றதாயும் நன்கு விளங்காததாயுமிருக்கும் "ஸ்போடம்" (விளங்கச் செய்வது.) என்பதனுற் காத்துவரப் படுகின்றது. எல்லாப் பெயர்களுக்கும் அல்லது எண்ணங்களுக்குங், காரணமாயும், இன்றியமையாத கருவியாயும், அழிவற்றதாயு மிருக்கின்ற இந்த "ஸ்போடம்" அல்லது "ஸ்போடகம்" "மலர்தல்" என்ற வல்லமை வாயிலாகத்தான் கடவுள் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கின்ருர். கடவுளை முதலில் "ஸ்போட (விளக்குபவ)ராயும்" பிறகு முறையே பொறிபுலன்களுக்குத் தென்படும் ஸ்தூல ப்ரபஞ்சமாயும் மாறித் தோன்றுகின்ருர். இந்த "ஸ்போட" மலர்ச்சியின் பெயரைக் குறித்து விளக்குவதற்கான ஒரு சொல்மட்டுமே யிருக்கின்றது. அது "ஓங்

கார" மாகும். எந்த விதத்திலும் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறுபடுத்திக்கூற வியலாததால் ஓங்காரமும், அழிவற்ற "ஸ்போ
டமும்" அதாவது ஓங்காரத்தை விளங்க - மலரச் - செய்வதும்
யாதொரு வேற்றுமையும் (பிரிவு) மின்றி ஒன்றாகவே யிருக்கின்
றன ; ஆதலாற்றான் மிகத்தூய—பரிசுத்தமான—தாயும், எல்லாப்
பெயர் வடிவங்கட்கும் விதையாயும், எப்பொழுது முள்ளதாயு
மிருக்கின்ற இந்த "ஓங்கார" த்திலிருந்தே உலகனைத்து முண்
டாக்கப்பட்டி ருக்கின்றதென்று கருத—ஊகிக்க—வேண்டியிருக்
கின்றது. "ஆனால் சொல்லும் பொருளும் பிரிவற்றிருக்கின்ற
தென்றாலும், ஒரு பொருளைச் சுட்டிவிளக்கப் பல சொற்களைக்
கையாளவேண்டி யிருப்பதினால் இந்தத் தனியான "ஓங்கார"
பதம் உலகமுண்டாவதற்குக் காரணமாகவும், இன்றியமையாத
தாகவும் இருக்கின்ற சொல்லா யிருக்கவேண்டு மென்பதில்லை."
என்றொரு அவஸரத் தீர்மானம் (பூர்வபக்ஷம்) தோன்றலாம்.
அதற்கு விடை என்னவெனில்:—எல்லாவற்றையு மடக்கியுள்ள
தாகிய ஆற்றல் "ஓங்கார" த்திற்கு மட்டுமே யுண்டு. அது
போன்ற வல்லமை வேறொன்றற்குமில்லை. "மலர்தல்" என்
பது எல்லாச் சொற்களுக்குந் துணைக்காரணமா யிருக்கின்றது.
எனினும் அது முற்றுபெற்ற உறுதியான உண்மைப் பொருளா
காது என்றெண்ணில், ஒரு சொல்லினின்றும் மற்றொரு சொல்
லைப் பிரித்தறிவதற்கான எல்லாக் குறிகளையும் நீக்கிவிட்டால்
பிறகு எது மிகுந்திருக்கிறதோ அது "ஸ்போடம்" எனப்படும்.
அதனாலிந்த "நாதப்ரஹ்மம்" அதாவது "ஒலிக்கடவுள்"
எனக் கூறப்படுகின்றது. எல்லாச் சொற்களும் சுட்டிக் கூறுவ
தற்கியலாததான "ஸ்போட" மலர்ச்சியைத் தான் குறிப்பிடு
கின்றது. ஆனால் அவை ஸ்போடத்தினது ஓரே யொரு பொருளை
மட்டுந்தான் விளக்குகின்றது. எவ்வாறெனில், ஒவ்வொரு சொல்
லும் பிறபொருள்களினின்றும் வேறுபட்ட ஒரு தனித்தனிப்
பொருளைமட்டுங் குறிப்பதாகும். * அப்பொழுது அதனை
"ஸ்போட" மென்று கூறமுடியவில்லை. அதாவது (எல்லா

---

* "பசு" என்ற சொல் மனிதர், மரம், முதலியவற்றினின்றும் வேறாயுள்ள "ஆ" (பசுமாடு) இனத்தைமட்டுங் குறிக்கின்றது. இவ்வாறெல்லாச் சொற்களும் ஒவ்வொரு விசேஷப் பொருள்களை மட்டும் விளக்குகின்றன.

விசேஷப் பொருள்களையு மொதுக்கி யிருக்கின்ற) ஸ்போடத்தி னுடைய மிகவும் ஸாமான்யமான பொருளைச் சுருக்காது அதன் முழு இயற்கையையும் விளக்க எந்தச் சொல்லுக்கு வல்லமை யுண்டோ, அந்தச் சொல்லே அதைக் குறிக்கும் பொருத்தமான தாயிருக்கும். அவ்வாறுள்ள சொல்லே "ஓங்கார" மெனப்படும். அஃதாவது அ+உ+ம் (ஓம்) என்ற மூன்றெழுத்துக்களைச் சேர்த் திருக்கின்ற ஓங்காரம் எல்லா ஒலிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு அடையாளமாகும். "அ"வென்ற எழுத்தானது எல்லா ஒலிகளைக் காட்டிலும் (முதலாயிருந்து) மிகவுங் குறைந்த வேற்றுமைமட்டும் அடைந்துள்ள ஓர் ஒலியாகும். (முதல் ஒலிக்கு மிகவு மடுத்துப் பொருத்தமாயிருப்பது "அ" என்ற எழுத்து. அதனாலேயே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும் கீதையில் "அக்ஷராணும் அகோரஸ்மி" எழுத்துக்களுக்குள்ளே "அ" என்ற எழுத்தா யிருக்கின்றேன்." என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றார். வெளிப்படையாய்ச் சொல்லத்தக்க எல்லா வொலிகளும் "தொண்டை முதல் உதடு வரை" யி லுள்ள ஒவ்வோரிடத்தினின்றும் உண்டாகின்றது. தொண்டை முதல் உதடுவரையிலுள்ள எல்லா ஒலித் தோற்றங் களையுங் குறிப்பதாயுள்ள எழுத்து "உகார" மாகும்; "அகா ரம்" முதலெழுத்தும், "மகாரம்" (அனுஸ்வரம்) உதட்டிலிரு ந்து முடிகின்ற கடைசி எழுத்துமாகும். ஆதலால் இந்த "ஓங் காரம்" ஒழுங்காய் உச்சரிக்கப்பட்டதானல், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையுங் குறிக்கின்ற எல்லா ஒலியடையாளங்க ளும், இதில் உள்ளாழ்ந்து கிடக்கின்றன (எனவறிவோம்.) வேறெந்தச் சொல்லுக்கு மிந்த வல்லமையில்லை; ஆகையால், "ஓங்காரமே"ஸ்போடத்தை விளக்குவதற்கு மிகவும் பொருத்த மான—எழுத்து—அடையாளம்; "ஓங்கார" மென்னுஞ் சொல்லின் பொருளும், அது (ஸ்போடம்) தான். சொல்லும் பொருளும் வேற்றுமையற்று விளங்குவதால் "ஓங்காரமும்," ஸ்போடமும் ஒன்றேயாகும். ஸ்போடம் எல்லாப் பொருள்க ளுக்கும் (ப்ரபஞ்சத்திற்கும்) வேர் (மூலம்) ஆக இருப்பதனாலும் அது மிக நுண்ணியதாகையாற் கடவுளிடத்து மிக அருகிலிருப் பதனாலும், உண்மையில் அது கடவுளது முதல் தோற்றமாயிருப் பதனாலும், இந்த "ஓங்காரமே" கடவுளைக் காட்டும் "ஓர்குறி" ஏ யிருக்கின்றது. அறிஞர்கள் "அகண்ட ஸ்ச்சிதானந்தப் பரப்

ரஹ்ம"மாகிய கடவுளைச் சில விசேஷ குணங்களோடு கூடிய நிலைமை வாயிலாக மட்டுமே த்யானி - நினை-க்கக்கூடுமென்பதைப் படியே, அதுபோலவேதான் அவரது உடலா யிருக்கின்ற எல்லாப் பிரபஞ்சங்களையும், * அவரவரது உள்ளத்தின் வல்லமைக் கேற்பமட்டுமே தான் (மனிதர்களால்) த்யானிக்க இயலும்.

ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்தி லெவ்வெவ்வுண்மை (தத்வங்)கள்மிகுந்திருக்கின்றனவோ அவற்றிற்கேற்பத்தான் அவர்களால் கடவுள் த்யானிக்கப்படுகின்றது. அதனாலேயே ஒரே கடவுள் பலவாறான விசேஷ குணங்களுடன் தோன்றி விளங்குகின்றார். அவ்வாறே ப்ரபஞ்சமும் பலர்க்குப் பலவாறாகத் தோன்றுகின்றது. இப்படிப் பல குணங்களோடு கூடியிருக்கின்ற கடவுளது பல நிலைமைகளை விளக்குவதற்குத் தனிமையான குறிகளின்றி யமையாததா யிருக்கின்றது. எப்படி "ஓங்கார"மானது கடவுளது அகண்ட (பிரிவற்ற) நிலைமையை விளக்குகின்றதோ, அப்படியே, அவ்வாறான பல குறிகள் பற்பல பிரிவான (கண்ட) நிலைமைகளைக் குறிப்பவையா யுள்ளன. அவைகளெல்லாங் கடவுளை த்யானிப்பதற்கும், மெய்யறிவைப் பெறுவதற்கும் உதவியா யிருக்கின்றன.

விண்ணுற்றுமுடிச் செல்வனார்.

நீதிசாரம்.

சூது.

சூதாடுதல் மிகவுங்கொடியது. அச்சூதால் வரும்பொருளினிடத்து இச்சைவைப்பது அதனினுங்கொடியது. ஆதலால் அதனையொருகாலும் நினைத்தல் கூடாதாம்.

ஒருவன் சூதின்னதென்று அறியாதவனாக விருந்தாலும், அவன் சூதாடு மிடங்களிற் றங்கி யிருப்பானாயின், அவ்வழியால் வரும் பழிபாவங்களுக்கு அவனுமுடன்படவேண்டி யிருக்குமாதலின், அவனுக்கு உடனே தீங்குவரும்.

சூதாடுதலில் ஒருவனை ஜயிக்கதக்க வல்லமையுடையவனாக விருந்தாலும் தோல்வியடைவது ஸித்தமே. அதில் வெற்றிபெற்று ப்ரயோஜனத்தை யடைவதில்லையோ'வென்னின், அந்த ப்ரயோஜனமும், இரையால் மறைந்த தூண்டிலினிரும்பை மீன் விழுங்கியதுபோலவே யாகும்.

சூதாடுதலா லுண்டாகும் ப்ரயோஜனம் கொஞ்சமாக விருக்கினும் அது இன்னும்பெறலாமென்கிற விருப்பதை யுண்டாக்குகின்ற

* "விராட்" புருஷனை.

மையின், பின்பு நேரிடும் நஷ்டம் மிகவுமதிகமாக விருக்கும். ஆதலால், முதலிலுண்டாகிய கொஞ்சப்ரயோஜனம் ப்ரயோஜன மல்ல வென்பது நன்றாய்விளங்குவதுமன்றி அத்தன்மையுடைய சூதாடலை விரும்பியவர்கட்கு அறமுமின்பமுமில்லை யென்பதும் ப்ரகாஶமாகத் தோன்றாமற் போகாது.

உருள்கின்ற பாச்சிகையினால் வரும்பொருள் எவ்வளவாக விருக்குமோ தெரியாது. ஆனால் அதனால் போகும்பொருள் அரசனுடைய பொக்கிஷத்தி லிருக்கும் த்ரவ்யத்திற்கும் அதிகமாகவே யிருக்குமென்பது மெய்யேயாம்.

பலதுன்பங்களையு முண்டாக்கிப் புகழை யழிக்கின்ற சூதாடுதலைப்போல வறுமையைத்தருவது வேறொன் றில்லையெனக் கருதுதல் வேண்டும்.

சூதாடுதலையும் அதனிடத்தையும் அதற்குவேண்டுந் தொழிலையும் மேற்கொண்டவர்கள் ஒருகால் உயிருடனிருந்தும், இல்லாதவர்களாவார்கள்; நளன், பாண்டவர் சூதாடியதனால் ஸகல மேன்மையையு மிழந்து வனவாஸஞ்செய்து வறுமையடைந்ததினாலே இருந்து மில்லாதவர்களானார்கள்.

செல்வத்தையழித்து வறுமையைக்கொடுக்குஞ் சூதாடலை விரும்பி வெற்றிதோற்பறியாமல் அதிலே உழன்று திரிகின்றவர்கள் இஹத்தில் பெருமையையும் சௌக்யத்தையு மிழப்பார்களென்பதும் பொய் - களவு முதலாய பாபக்கிர்த்தியங்களைக் குறித்து ஏவப்படுகையால் மறுமையில் நரகபாதைக்கு பாத்ரர்களாவார்களென்பதும் பிரசித்தமாம்.

ஆதலால், சூதென்னுங் கெட்ட செய்கையைவிட்டுப் பகவானிடத்து நம்பிக்கைவைத்து நடப்போர்க்கு எல்லா ப்ரயோஜனங்களும் எளிதில் கைகூடுமென்று அறிந்து நடத்தல்வேண்டும்.

தீவினையச்சம்.

தொடர்ச்சியாய்ப் பாபத்தைச் செய்துவரும் பாபி மேன்மேலும் பாபத்தையே செய்து வருவானேயல்லது வெறுமனே யிரான். ஆனால் பாவங்களுக்கஞ்சி நடப்போர் யாரோ அவர்களே ஸர்வோத்தமரெனப்படுவார்கள்.

அக்னி எல்லாவஸ்துக்களையும் தஹிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையதாயினும் தன்னைச்சேராத வஸ்துக்களைத் தொடர்ந்து தஹிக்கமாட்டாது. தீவினையோ வென்றால் அப்படியல்ல; ஒருவன் தனதின்பத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் தீவினையாகிய அக்னி அவ

னை எப்பொழுதும் தொடர்ந்துகொண்டிருந்து வேதனை செய்யும்; ஆதலால் அக்னியைப்பார்க்கிலும் கொடியது தீவினையென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

ஒருவன் இடைவிடாது துன்பத்திற்கு ஹேதுவாகிய தீவினையைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் பெரியோர்கள் அதற்சஞ்சி அதனைப் பொறுத்துக்கொண் டிருப்பார்களாதலால் அவர்களுடைய அறிவும் நெறியும் மிகவும் சிறந்ததாகக்கொள்ளப்படும்.

பிறருக்குத் துன்பத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவனை அக்கொடியசெய்கையே முடிவில் நாசமடையச்செய்யும். மேலும் அவனுலேதேனும் உபகாரஞ் செய்யப்பட் டிருந்தாலும் அதுவும் அவனுக்கு ஸமயத்தி லுதவாமற்போய்விடும்.

பொருளில்லாமை பற்றி அது கிடைக்கும் படியாகப் பிறர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்துயிர் வாழ்வோன் பிறவிதோறும் தரித்ரத்தையடைந்து துன்பப்படுவான். இதற்குக் "கேடுவான் கெடு நினைப்பான்" என்னும் பழமொழி நிதரிசனமாக விருக்கின்றது.

துன்பத்திற்கு ஹேதுவாகிய செய்கைகளைச் செய்கிறதினுலே யுண்டாகிய கொடியபாபம் தொடர்ந்து வருத்தப்படுத்துமென்கிற எண்ணத்தையுடைய நல்லோர்கள் பிறர்க்குத் துன்பத்தைச்செய்ய உடன்படார்கள்.

மிகவுங் கொடியவரான பகைவரிடத்திருந்துந் தப்பிப் பிழைக்க ஒருபாய முண்டாயிருக்கலாமாயினும், பாபமானகொடிய செய்கையால் வருந் துன்பத்திற்குத் தப்பிப்பிழைப்பது கூடாதென்றும் அது பிறவிதோறும் பின்சென்று வருத்தப்படுத்துமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒருவனது உருவத்தின் சாயையென்னும் நிழல் காலைப்பொதிலும் மாலைப்பொழுதிலும் அதிகநீட்சியாய்க் காணப்பட்டாலும் அது உச்சிப் பொழுதில் அவனது காலடியில் வந்துசேரும். அதுபோல பிறருக்குச்செய்த தீவினை அப்பொழுது ஸௌக்யம்போலக் காணப்பட்டாலும்பின்னுலேஅவனைத்தொடர்ந்துநின்றுகெடுக்கும்.

பாபம்வந் தணுகாமலிருக்கும்படி காத்துக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவன் துன்பத்தைத்தருவதாகிய தீவினையைப் பிறரிடத்துச் செய்ய வுடன்படாம லிருத்தல்வேண்டும்.

பாபம்செய்யின் இருமையிலும் ஸுகத்தையடைவ தில்லையென்று அறிந்த நல்லோர்கள் துன்மார்க்கத்திற் சென்று பிறர்க்குத் தீவினையைச்செய்ய வுடன்படார்கள்.

ஆதலால் தீவினையென்பது பல நற்கருமங்களையுங் கெடுக்கத்தக்கதென்றுணர்ந்து அதற்கஞ்சி தூரமாக விருத்தல்வேண்டும்.